

Chương 31

Trong Mộng Cẩn Chân Gà



Trong lúc ngủ mơ, nàng phảng phất lại trở về kiếp trước thôn Thanh Tuyền. Trong ngôi nhà mới, Lý Đôn nấu một bàn đồ ăn, xanh xanh đỏ đỏ, sắc hương vị hoàn hảo.

Đôi mắt nàng vội nhìn bàn ăn, lại chuyển hướng qua bên kia bàn, không biết đem chiếc đĩa gấp món nào trước mới tốt.

Lý Đôn gấp chân gà kho tàu trong đĩa bỏ vào bát nàng, cười nói: "Ăn cái này. Người không phải nói ăn cái này làm đẹp sao."

Đỗ Quyên vội gật đầu, dùng chiếc đĩa gấp cái chân gà màu hồng tươi lên, bỏ vào trong miệng, còn chưa nhai thì vị nước canh đã tràn ra đầu lưỡi, hết sức ngon.

Là gà đi bộ, không giống với loại trong thành bán.

Nàng cười cong ánh mắt, vừa nhìn Lý Đôn gật đầu, vừa cắn.

Ăn?

Sao lại cắn trượt?

Nàng buồn bực cầm chân gà từ miệng ra chăm chú nhìn. Nấu đến da xương mềm mại, với hàm răng chính tề của mình, sao lại cắn trượt?

Lý Đôn thấy nàng nhướng mày lên khó hiểu, dùng tay chống đầu miệng cười khẽ.

Đỗ Quyên tròn trắng mắt nhìn hấn, phẫn nộ nói: "Có buồn cười như vậy không?"

Lý Đôn vội buông nắm tay, ôn nhu nói: "Không cười. Người từ từ ăn, không vội. Ăn no, chúng ta đi một vòng trong vườn, thu đậu tương còn lại. Thu xong phần này, sáu tháng cuối năm ăn đậu hủ không cần lo."

Nói không cười, trong mắt lại tràn đầy ý cười.

Đỗ Quyên cũng mặc kệ hấn, "ngô" một tiếng, tiếp tục chiến đấu cùng chân gà.

Thật quái, nhìn tô chân gà mềm mại, sao vừa cắn lại trượt!

Nàng một lần nữa lấy gà chân từ miệng ra, thở phì phò thảm nói: "Thật là thấy quý!"

Lý Đôn rút cuộc nhịn không được, ha hả bật cười.

Đỗ Quyên xấu hổ kêu lên: "Lý Đôn!"

Vừa kêu liền thức tỉnh, thì ra nàng nằm mơ.

Nào có Lý Đôn cùng một bàn đồ ăn, đương nhiên cũng không có chân gà, nhưng tiếng cười lại là thật, là tiểu Lâm Xuân phát ra. Hắn đang ngồi trước mặt Đỗ Quyên, mà Đỗ Quyên đang dùng hai tay cầm tay nhỏ của hắn, dùng hàm lợi không răng cắn tới cắn lui.

Tuy tay nhỏ mũm mĩm, nhưng sao cắn được?

Còn không phải trượt!

Bên ngoài trời đã sáng, Phùng Thị và Vợ Đại Đầu cũng không còn trên giường.

Đỗ Quyên nhìn bàn tay mũm mĩm trắng nõn trước mặt, trên mu bàn tay là năm ngón nhỏ, đáng tiếc không thể ăn. Cảm giác bụng đói kêu vang, không khỏi suy sụp ủ rũ, vô cùng hoài niệm bàn thức ăn ngon trong mộng vừa rồi.

Nàng thấy tiểu tử này cười không ngừng, thật khả ái, lại trách hắn quấy nhiễu mộng đẹp của mình, muốn trêu chọc hắn, vì thế một lần nữa kéo tay hắn đến bên miệng, hướng tới cổ tay tròn vo cắn.

Nàng nghĩ, cho dù không răng, dùng sức cắn một cái cho người biết.

Ai ngờ Lâm Xuân cho rằng Đỗ Quyên cùng hắn chơi, hay hoặc là ở nông thôn trẻ con trời sinh khoẻ mạnh. Đầu tiên Đỗ Quyên nhẹ nhàng cắn, hắn chỉ ha hả cười hai tiếng, mắt đen không nháy mắt nhìn chăm chăm miệng Đỗ Quyên. Vì thế Đỗ Quyên tăng thêm khí lực cắn, lại chọc hắn cười to, một chuỗi nước miếng chảy xuống đến, đọng trên ống quần.

Đỗ Quyên cắn làm lợi đau, thở phì phò buông tay bỏ qua.

Lâm Xuân lại chơi, đưa tay đến bên miệng nàng, nhét vào.

Đỗ Quyên vỗ một cái trên tay hắn, kêu lên: "Chớ phiền ta!"

"Y nha" thanh âm non nớt càng khích lệ Lâm Xuân, hắn càng kiên trì không ngừng đem ngón tay nhét vô miệng nàng để nàng ăn, rất có tinh thần "cắt thịt nuôi hổ", rút cuộc chọc Đỗ Quyên "Oa oa" kêu to lên.

Thật là hổ lạc đồng bằng bị chó khi!

Buồn bực một hồi, nàng nhìn đứa bé cười đầy mặt vui vẻ, vẻ mặt hoảng hốt lên: nếu hắn là Lý Đôn thì tốt biết bao! Bọn họ có thể cùng chơi đùa, cùng lớn lên, tương lai cùng cắt cỏ heo, cùng thả trâu, cùng lên núi săn thú, sau đó thành thân...

Nhìn một chút, phảng phất tiểu Lâm Xuân biến thành Lý Đôn, một Lý Đôn thu nhỏ, cười bao dung, không ngừng gọi "Đỗ Quyên".

Nhất thời, Đỗ Quyên nghĩ đến ngậy ngốc, cũng nhìn ngậy ngốc, nhẹ nhàng đưa tay sờ 2 má thơm sữa, trượt xuống, theo bản năng nắm cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng kia.

Lâm Xuân rất cao hứng, vội đưa tay nắm lấy tay nàng, há mồm cắn 3 ngón tay, nhẹ nhàng chếp miệng hai lần, giống như hút sữa.

Đỗ Quyên "A" kêu to một tiếng, dùng sức kéo tay về.

Tiểu tử này mọc răng, cắn làm nàng đau.

Tại Đỗ Quyên nắm mớ cắn ngón tay Lâm Xuân, lúc chọc thẳng bé cười to, Phùng Thị và Vợ Đại Đầu nghe tiếng bước vào, lặng lẽ đứng tại chỗ tầm mắt bọn họ nhìn không tới, quan sát bọn họ.

Thấy bộ dáng bọn họ sinh động hoạt bát, hai người trao đổi một nụ cười vui mừng.

Thấy 2 đứa bé rất có tinh thần, làm các nàng yên tâm không ít. Thứ hai thấy 2 đứa bé hòa thuận thân mật như thế, trong lòng vui vẻ dị thường, cảm thấy cửa này thân thật là trời định nhân duyên.

Đỗ Quyên bắt tri giác, còn ra sức diễn "khô nhục kế".

Kết quả là, vô luận là vợ Đại Đầu đến cho bú sữa hay Phùng Thị uy nước cơm, Đỗ Quyên đều một mực đóng chặt môi, không há mồm, thậm chí ngay cả mắt đều nhắm, tinh thần mệt mỏi.

"Khô nhục kế" vẫn còn có chút hiệu quả. Hoàng gia và Lâm gia đều luống cuống. Lâm Đại Đầu hôm nay cũng không đi làm việc.

Đỗ Quyên tính không sai, trong lòng hấn quả thật chứa đing, rất gấp.

Nhưng Đỗ Quyên đoán chắc phần mở đầu, không tính chuẩn kết quả.

Trong lòng Lâm Đại Đầu, Đỗ Quyên nếu bị hấn "Điều động nội bộ" làm con dâu, đương nhiên không thể có việc. Huống hồ, hai nhà mới định thân, nàng không tốt, là điềm xấu, bởi vậy một lòng muốn chữa khỏi nàng.

Hấn và Hoàng Lão Thực phân công đi vào thôn thỉnh lão nhân gia đến xem Đỗ Quyên.

Vương nữ nữ lại được mời tới, đồng thời còn có hai vị lớn tuổi lão thái thái được mời tới, đem Đỗ Quyên từ trên xuống dưới lại sờ soạng một lần, đều nói không có việc gì.

Nhưng Đỗ Quyên không bú sữa là thật, các nàng nghi ngờ đồng thời nhớ tới Phùng Thị ở trên núi sinh sản, lại một mình ôm con đến tới mới trở về, sợ mang theo đồ không sạch sẽ vào phòng, phân phó thấp hương, tiền giấy và rượu.

Lâm Đại Đầu và Hoàng Lão Thực lúc này bận rộn.

Gia gia Đỗ Quyên cũng bị kinh động, ngay cả tiểu thẩm cũng tới.

Hoàng đại nương thấy cả nhà rối ren không chịu nổi, sốt ruột, trong lòng thâm oán con dâu cả Phùng Thị, cảm thấy nàng không biết nuôi con. Nàng nhớ tới 2 cháu trai chết non, đoán chừng cháu gái này chỉ sợ cũng không thể sống.

Đến giữa trưa, Đỗ Quyên còn chưa ăn gì, đói bụng đến hấp hối.

Người trong thôn đến thăm càng nhiều, trong ngoài phòng đều có, thân thiết hỏi dài hỏi ngắn, kỳ thật trong tư tâm đều cho rằng con gái Hoàng Lão Thực khẳng định là không sống được.

Hoàng đại nương rất cuộc nhịn không được, đứng tại cửa phòng vừa cùng người giải thích nguyên do, vừa chứa đầy oán khí nói lảm nhảm, nói là không biết lão Đại tạo nghiệt gì, không nuôi sống con trai, ngay cả con gái cũng nuôi không được, nói xong nghẹn ngào, không cầm được gạt lệ.

Nàng khổ sở thay cho con trai cả. Tự khi cưới Phùng Thị người phụ nữ này, cả ngày bị nàng hô tới quát lui không nói, sinh bốn thai, chết hai người. Mới sinh cháu gái mắt thấy cũng không sống nổi. Nàng còn chưa trắng tròn đâu!

Lời này lúc này chọc tức hai người.

Một người đương nhiên là Phùng Thị. Nàng tim nát hồn đau: 2 đứa con trai vừa mới mấy tháng đã chết non, con trai thứ ba mới sinh ra đã mất, nhặt được một bé gái bây giờ lại là như vậy, thật chẳng lẽ là mệnh mình cứng rắn bất tường?

Lời nói của bà bà đâm vào tai như lửa cháy đổ thêm dầu, như dao đâm vào tim.

Nàng gắt gao trừng Hoàng đại nương, cắn răng hỏi: "Hoa Nhi còn chưa chết đâu! Tước Nhi cũng tốt. Mẹ mong chờ lão Đại tuyệt hậu như vậy?"

Chương 32

Vẫn Là Đùng Chổng Giũ!



Một người khác sinh khí chính là Lâm Đại Đầu, hấn ở gian ngoài cao giọng nói: "Đại nương, Hoa Nhi là cháu gái ruột của ngươi. Mới hai bữa không bú sữa, ngươi đã nói lời này không sợ nguyên rủa nàng? Đừng nói trước mắt không có việc gì, dù thực sự có sự, lão nhân gia ngươi cũng nên trấn định so với tiểu bối chúng ta mới đúng, sao có thể nói lời không may chứ?"

Hoàng đại nương tức giận đến run run nói: "Ai trù ẻo nàng? Đó là cháu gái ta, ta có thể trù ẻo nàng? Ta là nói vợ lão Đại. Việc này đều tại ngươi, vác cái bụng to còn muốn lên núi. Đem con sinh ở trên núi, còn có thể tốt sao?"

Người già nói, trẻ mới sinh sáng mắt sáng lòng, lại mềm mại, dễ dàng trêu chọc tai hoạ. Núi hoang rừng rậm là nơi những thứ kia thường lui tới. Phùng Thị ở trên núi sinh sản, bây giờ con như vậy, đó là chuyện trong dự liệu.

Phùng Thị nhớ tới lúc mình nâng bụng to ở trên núi đốn củi, một mình vùng vẫy giành sự sống sinh con, hôn mê làm mất con, lại không cần mạng khắp núi tìm, bà bà còn thăm oán nàng như vậy, nên tràn ngập lửa giận, thấy cả người rét run, run giọng khóc kêu lên: "Phải! Ta không nên! Ta không nên không có việc gì chạy lên núi chơi! Đến nơi nào chơi không tốt, chạy trên núi chơi, ta đáng chết!"

Người không biết nội tình thật kinh ngạc, nhỏ giọng hỏi người bên cạnh: "Vợ lão Thục vợ lên núi chơi gì?"

Hoàng đại nương bắt giác xấu hổ và giận dữ, cũng khàn giọng hô: "Chỉ có ngươi có thể làm! Con ta là ăn không ngồi rồi! Dựa vào ngươi nuôi sống!"

Mẹ chồng nàng dâu hai người như oan gia kiếp trước, không đến ba câu, liền khơi mào lửa giận cùng chán ghét của đối phương, rất khó cứu vãn, càng nói càng cương.

Vợ Đại Đầu nghe Hoàng đại nương nói xong, cũng cảm thấy không thoải mái, bởi không tiện bình phán thị phi mẹ chồng nàng dâu, chỉ giải thích: "Như thế nào sẽ không tốt? Hoa Nhi hai ngày trước còn tốt, gặp người là cười."

Dù tính như vậy, Hoàng đại nương cũng tức giận đến nửa chết nửa sống, không biết Lâm Đại Đầu hai người hôm nay làm sao, lại xen vào chuyện mẹ chồng nàng dâu, còn khắp nơi giúp vợ lão Đại.

Nàng muốn tranh luận, lại không thể tranh luận. Nếu nói cháu gái không tốt, giống như thành tâm trù ẻo nàng. Nếu nói tốt, lời nói trước kia nói như thế nào? Không phải tự tát mình.

Nói không chừng, chỉ có thể đợi nha đầu kia không được lại cùng con dâu lý luận.

May mắn Phùng bà mẹ ở phòng bếp bận rộn, không xen vào, bằng không loạn hơn.

Tuy Phùng Minh Anh ở trong phòng, rốt cuộc là tiểu cô nương, trước mặt nhiều người như vậy ngượng ngùng, muốn giúp tỷ tỷ lại không dám ra mặt, bởi vậy phòng miệng sinh khí.

Thấy nháo lớn, mọi người vội khuyên giải, lôi kéo, đem mẹ chồng nàng dâu ngăn vào phòng trong phòng ngoài.

Sau khi ra ngoài, Hoàng lão cha quát mắng bà già: "Trẻ nhỏ như vậy, người ta đều gặp đến độ muốn chết, ngươi còn ồn ào." Rồi hung hăng trừng mắt nhìn đại nhi tử (con trai cả), cảm thấy hấn quá uất ức. Người con dâu này quá lợi hại, trước mặt nhiều người dám cùng bà bà tranh luận, thật là mất mặt.

Hoàng Lão Thực không hề để ý.

Mẹ và vợ bất hòa cũng không phải là chuyện một ngày hai ngày, khuyên cũng vậy, không khuyên cũng thế. Lại nói, hấn căn bản không cảm nhận được ánh mắt dữ dội đó, không lĩnh hội hàm nghĩa ánh mắt của lão cha, còn trấn an lão cha, "Cha đừng nóng vội. Nhạc mẫu ta đi nấu trứng, nói không chừng Hoa Nhi chịu ăn trứng a."

Con trai như vậy, Hoàng lão cha tức giận đến khua tay một vòng, xoay người rời đi.

Mọi người cãi nhau Đỗ Quyên đều nghe thấy được, đầu tiên là cảm thấy rất vừa lòng. Mọi người cảm thấy nàng không dễ nuôi sống, ngay sau đó sẽ cảm thấy xui chết.

Nhưng như vậy không được, thuần túy là hại mình không có lợi cho người.

Lâm Đại Đầu không nhượng bộ lui binh, toàn lực duy trì nàng không nói, càng thêm bận trước bận sau, hoàn toàn không hợp với kết quả nàng dự đoán. Mà thân nhân trên danh nghĩa của mình lại gây gỗ, rất ư là loạn!

Không nên như vậy a!

Hơn nữa tiểu Lâm Xuân vẫn ở bên cạnh nàng, thỉnh thoảng dùng tay đi cào động vào nàng. Không thấy đáp lại, tinh thần hấn cũng mệt mỏi, có chút không biết làm sao, nàng cũng thấy không đành lòng.

Thôi, vẫn là đừng chống giữ, đừng ở đây đi.

Nàng đã đói bụng đến choáng váng, nếu đói còn có vấn đề khác tới, không phải là gây ông đập lưng ông sao.

Sau khi nghĩ xong, Đỗ Quyên liền mở to mắt, ngồi bên cạnh Phùng Thị hừ hừ hai tiếng, và mèo kêu không sai biệt lắm, còn bẹp hai lần miệng nhỏ.

Đáng thương, nàng thật sự là đói ác!

Phùng Thị nghe thấy, vội nhìn vợ Đại Đầu nói: "Lâm tâu tử, Hoa Nhi lên tiếng, giống như đói bụng. Người xem, nàng bẹp cái miệng nhỏ nhắn kia!"

Vợ Đại Đầu nhìn nàng cười khỏ nói: "Người thật hồ đồ. Cái gì 'giống như đói bụng', nàng một ngày một đêm chưa ăn đã sớm đói bụng! Ta lại cho nàng bú một hồi xem xem."

Lúc này, Đỗ Quyên bú sữa.

Nhất thời, Phùng Thị và Vợ Đại Đầu đều vui quá mà khóc, nhìn thấy bộ dáng cao hứng kia, Đỗ Quyên áy náy không thôi, hối hận không nên cùng Lâm Đại Đầu đấu pháp, liên lụy thân nhân lo lắng hãi hùng.

Để tỏ lòng an ủi, nàng vừa bú sữa, vừa hướng Phùng Thị mỉm cười.

Phùng Thị vui quá, ghé sát vào nàng nhẹ giọng nói: "Ai nói khuê nữ ta sống không lâu? Ta cố sống sót làm cho bọn họ xem." Một bên vuốt ve tóc nàng

Lời này Đỗ Quyên thích nghe, lại vì cổ vũ nàng, an ủi nàng vừa rồi chịu thương tích, liền ngừng bú sữa, hướng tới nàng triển khai một khuôn mặt tươi cười, còn dờ môn sở trường ra sờ mặt nàng, "y y nha nha" kêu.

Vợ Đại Đầu và Vương nãi nãi nhìn đến ngây người.

Phùng Thị rơi lệ đầy mặt, bắt được tay nhỏ không kiềm được gọi "Tiểu tâm can của nương, tiểu ngoan ngoan."

Gọi làm lòng Đỗ Quyên ê ẩm, lại kêu "y y nha nha".

Nàng không phải là gọi bậy, nàng xúc động lại quên mình là đứa bé, vỗ ngực và Phùng Thị cam đoan, nói cái gì "Yên tâm đi! Có ta ở đây, Hoàng gia tương lai nhất định sẽ hưng vượng phát đạt." vân vân.

Chỉ là Đỗ đại tiểu thư quen, mình không làm việc nhà nông, trong núi này lại không có chợ, căn bản nàng không thể thi triển đường sống mà đòi đảm nhiệm nhiều việc gánh tương lai Hoàng gia.

Đỗ Quyên là không biết tự lượng sức sao?

Đương nhiên không phải!

Nàng nghĩ, mặc kệ chuyện gì nàng có thể học. Lại nói, không phải còn có Lý Đôn nha!

Đối với sinh hoạt tương lai, nàng tràn ngập tin tưởng, trước mắt đợi trường thành.

Hai mẹ con Phùng Thị thân mật hồ động. Thấy vậy vợ Đại Đầu không ngừng hâm mộ, nói: "Hoa Nhi thông minh. Ta cho nàng bú nhiều ngày như vậy, nàng vẫn nhận được người như thường. Nàng mới bao lớn nha!"

Phùng Thị nghe xong cười như nở hoa. Như nàng mà nói, thật ít thấy.

Không nói đến tình hình trong phòng, ở gian ngoài, Lâm Đại Đầu nghe nói Đỗ Quyên bú sữa, vui tươi hơn hẳn nhìn Hoàng Lão Thực nói: "Ta thấy nha đầu kia có phúc khí, quả nhiên liền khiêng lại đây."

Hoàng Lão Thực cũng nhẹ nhàng thở ra, liên tục gật đầu.

Hắn bị ép buộc đến sợ.

Đỗ Quyên náo loạn ra "khổ nhục kế", không làm cho Lâm Đại Đầu chán ghét mà lùi bước để lại bóng ma trong lòng hắn, cảm thấy đứa bé này sau này sợ là tam tai bát nạn, không dễ nuôi sống; bởi vậy thập phần khó chịu.

Nếu Đỗ Quyên biết ý nghĩ của hắn, chắc buồn bực đến chết.

Đây không phải là "đánh lệch" sao!

Chẳng những Hoàng Lão Thực nghĩ như vậy, về mặt những người khác đều lộ vẻ đồng tình phụ họa Lâm Đại Đầu, nhưng trong lòng cũng không cho là đúng, thậm chí đứa bé này lúc này chịu đựng quá đi, lần tới còn không biết có thể nuôi được hay không, đặc biệt là Hoàng đại nương.

Vương nữ nữ lúc này từ trong phòng đi ra, nhìn Hoàng đại nương nói: "Đứa bé rất tốt. Hoàng gia, người đừng đoán mò. Đại Đầu nói không sai, cháu gái này của người có phúc khí. Không đúng a, tương lai người còn phải dựa vào nàng hưởng phúc đâu!"

Hoàng đại nương rất kinh ngạc, vội hỏi: "Vương nữ nữ nói thật?"

"Vương nữ nữ" bất quá là một cách kêu. Nàng lớn tuổi, vẫn bồi đều gọi như vậy, không cần thận tính toán bồi phận. Tuổi tác là lấy khẩu khí con cháu gọi, kiêu như gọi "Nữ nữ hắn". Tiểu bồi kêu nữ nữ, nếu như bồi phận thập phần thấp, thì kêu "thái thái".

Vương nữ nữ gật đầu nói: "Là thật. Đứa bé này có thân khí."

Lời của người khác còn có thể xem như giả tình ứng phó. Vương nữ nữ nói như vậy, Hoàng đại nương tin tưởng, trong lòng tự nhiên cao hứng. Nhưng vừa nghĩ đến vợ lão Đại, mặt lại sụp xuống, sự cao hứng như tơ liễu bị một trận gió quét đi mất tăm hơi.

Lâm Đại Đầu vui đến trời, vội truy vấn đánh giá của Vương nữ nữ với Đỗ Quyên.

Đến xem Đỗ Quyên còn có nãi nãi ruột của Lâm Đại Đầu, năm nay hơn chín mươi, nghe vậy nhìn hấn nói: "Đại Đầu, ta vài ngày không tới, ngươi cũng không mời ta vào nhà ngồi một chút?"

Lâm Đại Đầu nghe xong, vỗ tay một cái, tiến lên đỡ lão nhân gia nói: "Xem ta, đều vội hồ đồ. Nãi nãi đi, đi nhà ta ngồi một chút. Buổi trưa ăn cơm với cháu trai này."

Và Hoàng Lão Thực chào hỏi, rồi đi ra ngoài.

Chương 33

Lại Lịch Cổ Thôn



Đỗ Quyên bú sữa xong, mọi người đều giải tán, Hoàng gia khôi phục lại bình tĩnh.

Thông qua chuyện này, Đỗ Quyên nghĩ mình tạm thời không cần giăng co đỡ phải uổng phí khí lực, nên thành thật bú sữa trước, đem khối thân thể nhỏ này nuôi lớn lại nói.

Cũng không biết nãi nãi của Lâm Đại Đầu Nãi nãi nói với hắn nói cái gì, hắn càng để ý Đỗ Quyên, gặp người liền nói Đỗ Quyên là con dâu hắn định ra.

Vợ chồng Hoàng Lão Thực bởi vì người trong thôn đều nói con gái út nuôi không được, mà Lâm gia không kiêng kỵ gì, nên trong lòng thập phần cảm kích chấp nhận cách nói này. Lại nói hai bên quả thật đã nói qua, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, cửa thân này khẳng định kết thành.

Bởi vậy, hai nhà so với bình thường thân cận hơn rất nhiều.

Mùng năm tháng năm tiết đoan ngo cũng là ngày Đỗ Quyên trăng tròn. Mùng hai, trời còn chưa sáng, Lâm Đại Đầu và Hoàng Lão Thực đã đi vào núi săn thú. Cùng đi còn có đường ca (anh họ) của Lâm Đại Đầu, Lâm Đại Mạnh. Hắn là thợ săn lão luyện.

Thôn Thanh Tuyền trong phạm vi 2, 3 dặm không có cây cối cao lớn hoặc bụi cây rậm rạp, đều là dốc cỏ hoang. Đây là do chặt cây trường kỳ tạo thành. Đầu tiên do thôn dân đi lân cận chặt củi, sau này là vì phòng ngừa dã thú rời núi phá hoại ruộng đất hoa màu cả người lẫn vật, nên chặt trồng trơn, làm thú không còn chỗ nấu thân.

Cho nên muốn đi săn, tốt nhất phải đi vào trong núi sâu, sâu đến mức chỉ còn thấy cây rậm rừng già mới có thể săn được nhiều món ăn thôn quê.

Các nam nhân vào núi săn thú, nữ nhân ở nhà làm chút việc vặt vãnh, thu thập sân sạch sẽ, chuẩn bị dụng cụ cho cả nhà, bởi vì vài ngày tới phải cắt lúa mạch. Lúc rỗi rảnh, mọi người tụ lại, vừa làm việc vừa nói chuyện.

Lúc người lớn nói chuyện phiếm, Đỗ Quyên luôn lắng tai nghe, từ đó có thể lý giải một ít tình huống thôn Thanh Tuyền cùng với một số việc ở thời không này. Tuy không nhiều, tốt xấu không giống lúc ban đầu hai mắt như mù.

Thôn Thanh Tuyên tổng cộng gần trăm hộ, nhiều người khác họ, trong đó Lâm gia là nhà giàu, lý chính cũng họ Lâm. Tổ tiên những người này hơn một trăm năm trước lúc tiền triều chiến loạn từ ngoài núi chạy nạn trốn vào. Sau này ở quen không muốn đi ra ngoài.

Quanh núi ngoại trừ thôn Thanh Tuyên, hướng Tây đi qua ba hòn núi lớn, có thôn Cây Lê Cầu, tương tự như thôn Thanh Tuyên, là nạn dân ngoài núi trốn vào tạo thành, cũng có hơn một trăm năm lịch sử.

Sản vật trong núi phong phú, chỉ cần không lười chắc chắn sẽ không bị đói nhưng nếu muốn giàu có phồn vinh như ngoài núi là không thể. Bởi vì đường núi khó đi, ra vào không tiện, người bên ngoài không muốn tới, đồ ngoài núi không thể vận chuyển vào, sản vật trong núi chuyên chở ra ngoài cũng phải phí nhiều công sức.

Mặc dù có đủ loại không tiện, nhưng cũng có thật nhiều ưu việt.

Tỷ như, núi cao Hoàng Đế xa, quan phủ không lo tới, sinh hoạt nhàn nhã.

Hàng năm vào trung tuần tháng 9, trong thôn tề tựu đóng thuế đều là chút thổ sản vùng núi, chuyên lương thực là không thể nên kê mấy hán tử, vôi vàng ra ngoài núi, mua bán lương giao thuế đất.

Không phải nha môn quan lại nhỏ lương tâm tốt, mà là lo chu toàn cho người trong núi quá phí tinh thần, hưởng hòe đường núi khó đi, dễ xảy ra chuyện không may. Nếu như ép bọn họ, họ trốn vào núi sâu thì ai vào lòng bắt? Bắt được lại thêm phiền toái.

Đương nhiên, cũng không phải chỉ nói là vô sự. Hàng năm lý chính vẫn phải chuẩn bị chút da lông và dược thảo này nọ chia cho nha môn sáu phòng quan lại bộ đầu mới có thể bình an vô sự.

Trong núi ruộng thiếu. Ruộng đất nhiều chỉ là cách nói tương đối, so với ngoài núi vẫn thiếu. Như nhà Đỗ Quyên, tám phần ruộng nước, bốn mẫu đất, có hai mẫu do sau này do khai hoang mà có.

Ruộng trồng lúa theo quý, một năm hai mùa, gặt lúa mì vụ đông thu xong, lại trồng bắp ngô, khoai núi, đậu tương, đậu phộng, hoa màu.

Ở đây vùng núi sâu thôn nhỏ an lạc, mọi người sinh hoạt nhàn nhã. Trừ bỏ số ít người có dã tâm hãm mộ phồn hoa phú quý bên ngoài núi, nghĩ biện pháp đi ra bên ngoài, đại đa số mọi người đều an vui hiện trạng. Thậm chí còn có người như Phùng Trường Thuận thêm cuộc sống an ổn này, đem con gái gả vào trong núi.

Đầu hè sau giờ Ngọ, bên ngoài gió mát cuối ngày, thỉnh thoảng có tiếng chim hót thanh thúy truyền đến, dài ngắn không đồng nhất. Trong sân gà mẹ gà con cô cô thu thu gọi đàn, còn có một con chó nhỏ uông uông gọi, là Lão Thực mới bắt về nuôi. Nghiêng tai lắng nghe, nơi ruộng đồng xa xa truyền đến tiếng cười đùa của những hài đồng.

Đỗ Quyên ở một bên nghe nường và Thím Lâm thì thầm nói chuyện, cùng với âm thanh quen thuộc của sơn thôn, buồn ngủ.

Nàng nằm trong cái nôi nhỏ dưới mái hiên, Lâm Xuân ngủ ở một đầu khác. Bên ngoài cái nôi là cái khung bằng gỗ, bên trong dùng nẹp trúc đan thành cái thúng dài, rất sâu, phía dưới trải đệm giường và gối đầu nhỏ.

Cái chân ở hai đầu nôi không phải là đường thẳng, mà là cong hình vòng cung. Phùng Thị ngồi ở một bên thiêu thừa may vá, vừa nói chuyện với vợ Đại Đầu, một chân đạp cái nôi, nhẹ nhàng đẩy đưa. Cái nôi có tiết tấu đung đưa qua trái qua phải, sẽ không nghiêng đổ.

Nghe một hồi, Đỗ Quyên không chống nổi, liền muốn ngủ.

Bỗng nhiên nghe nường và thím Lâm chuyển đề tài.

Bởi vì hai người suy đoán Đại Đầu bá bá và Lão Thực cha lúc nào có thể trở về, liền nhắc đến những chuyện xưa, nói cái gì nào nhiều năm trước từ trong núi sâu chạy ra rất nhiều dã thú, gây họa người và gia súc trong thôn. Lại có nào năm đó mưa nhiều, lũ tràn vào thôn, đờ nước rút, khắp nơi đều có cá, cũng không biết là từ nơi nào đến. Cái gì nhà Lý nãi nãi dựa vào núi có một con măng xà, đều dưỡng gia...

Nghe chuyện cô quái, Đỗ Quyên không muốn ngủ, dùng sức chống.

Đừng nói nàng, ngay cả bà ngoại cũng vậy.

Lão nhân gia ở trong phòng bếp nấu gì đó, thỉnh thoảng chạy đến nghe, vì nhớ đồ ăn trong nôi, nghe nửa đường lại muốn quay vào. Được một lát lại đi ra hỏi về câu chuyện đang dở, tiếp tục câu chuyện.

Phùng Thị và vợ Đại Đầu thấy lão nhân gia vui vẻ chạy vào chạy ra, đều cười.

Nói giỡn một hồi, vợ Đại Đầu chọn xong đậu làm giống, đứng lên vỗ vỗ vạt áo trước, nhìn thoáng qua Lâm Xuân trong nôi, nhìn Phùng Thị nói: "Đề muội giúp ta xem con, ta đem chỗ đậu này đi gieo trồng rồi về. Đề đã lựa chọn kỹ."

Phùng Thị vội nói: "Ngươi nhanh đi. Xuân Nhi ngủ sợ là lúc thái dương xuống núi mới tỉnh." Nói xong nhìn vào nôi, "Nga" một tiếng, cả kinh nói: "Hoa Nhi tỉnh? Còn chưa ngủ sao?"

Vợ Đại Đầu cười nói: "Ta thấy hai mắt nàng lúc mở lúc lim dim, là không chịu ngủ, thật tội nghiệp. Chắc là thấy chúng ta nói chuyện, ham chơi, cứng rắn chống."

Đỗ Quyên bị nàng một lời nói trúng tâm tư, bội phục đến chết, nhanh chóng nhắm mắt lại.

Mới nhắm lại, chợt nghe viện ngoại truyện đến tiếng Thu Sinh: "Nường! Nường!"

Vợ Đại Đầu đáp: "Ta ở đây. Người kêu réo gì?"

Thu Sinh nói: "Mở cửa! Ta mang cỏ heo về, lấy thêm ki đi vớt cá."

Nương nó vội đi ra ngoài, vừa mắng: "Lại đi nghịch nước! Người muốn tìm chết!"

Thu Sinh phân bua: "Ta lưới cá, không phải chơi."

Vợ Đại Đầu nói: "Còn không phải chơi? Tôm cá nhỏ xíu mang về có ích lợi gì? Cũng không thịt, đều là da xương, còn phải phí dầu đi chiên nó, chỉ có thể cho mèo ăn."

Thu Sinh không phục nói: "Có cá lớn. Kim Bảo lấy hai con cá trích lớn."

Hai mẹ con vừa cãi nhau, vừa đi vào nhà.

Đỗ Quyên nghi hoặc. Mấy ngày nay nàng thường nghe Thu Sinh và Hạ Sinh nói, trẻ con trong thôn đi chơi những nơi nào. Không ai quản những đứa trẻ này, người lớn không sợ dã thú trên núi xuống hoặc lo lắng bọn họ rơi xuống nước?

Vừa lúc bà ngoại đi tới nói: "Mấy đứa trẻ tinh nghịch như vậy, cũng không sợ rơi vào trong nước."

Phùng Thị như không có chuyện gì xảy ra đáp: "Từ nhỏ đều là như vậy. Trẻ trong núi chui khắp nơi, người có thể trói bọn họ lại sao? Lại nói, bờ sông đều có người trong thôn làm việc."

Bà ngoại nói: "Vẫn phải cẩn thận chút. Vừa rồi các người không phải còn nói trước đây có sói xuống núi tha đi một đứa bé sao!"

Phùng Thị dừng một lát, mới nhẹ giọng nói: "Chuyện như vậy cũng không phải thường có. Lại nói, càng như vậy, đứa bé càng phải khoẻ mạnh hơn, trên núi trong nước đều có thể đi được, bằng không dễ gặp chuyện không may."

Đỗ Quyên đồng ý sâu sắc lời của mẹ, không thể vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn nha.

Chương 34

Giúp Những Tên Cướp Nhỏ



Trong lòng suy nghĩ, cố chống đỡ nhưng không chịu nổi, rơi vào giấc ngủ mê.

Ăn ngủ, tỉnh ngủ ăn nữa, Đỗ Quyên hạnh phúc khỏe mạnh trưởng thành.

Tuy nàng không biết bộ dạng của mình như thế nào, nhưng thường nghe người khác nói: con bé này vừa trắng lại mũm mĩm, ánh mắt thật sáng, còn nói miệng nhỏ đỏ au, cười đáng yêu chết người, nàng liền suy đoán ra mình hiện tại thực khỏe mạnh, cảm thấy hết sức hài lòng.

Chạng vạng mừng bốn tháng năm, Đỗ Quyên bị một trận ồn ào náo động làm tỉnh lại.

Phùng Minh Anh vừa trông coi cháu vừa may vá, Hoàng Tước Nhi cũng ở một bên học tập xỏ chỉ.

Thấy nàng mở to mắt, Phùng Minh Anh và Hoàng Tước Nhi vui vẻ cười, vừa đưa tay niết má mềm mại của nàng, nói: "Đã tỉnh. Cha người đã trở lại, mang về rất nhiều thứ. Muốn đi coi không?"

Đỗ Quyên nghe xong tinh thần phấn chấn, lại u oán không thôi: tiểu di này, thích nựng nàng. Hoàng Tước Nhi cũng học theo, hơi tí là đưa tay nhéo má nàng, chắc là mềm mềm nắm hết sức thoải mái.

Các nàng nhéo thoải mái, nàng bị nhéo thập phần không thoải mái, vội xoay mặt nhìn ra ngoài.

Phùng Minh Anh vừa thấy động tác này, cười nhìn Hoàng Tước Nhi nói: "Ta nói lỗi tai nàng thính, nghe thanh âm bên ngoài mới tỉnh. Tước Nhi, đem áo choàng ngắn màu hồng trên giường đến đây. Mặc xiêm y vào chúng ta đi ra ngoài xem náo nhiệt!"

Vừa nói, vừa lạnh lẽo giúp Đỗ Quyên thay tã, rồi mặc áo choàng màu hồng Hoàng Tước Nhi lấy vào, thu thập xong, mới ôm nàng đi ra bên ngoài.

Trong sân người la hét ầm ĩ, nam nữ hai nhà Hoàng, Lâm đều có mặt. Có thêm một người đàn ông trẻ tuổi cao lớn, màu da đen cường tráng, sau này Đỗ Quyên nghe Lão Thực cha gọi hắn "Mãnh đại ca", là Lâm Đại Đầu đường huynh, Lâm Đại Mãnh. Ông ngoại Phùng Trường Thuận lại tới nữa, Đỗ Quyên nhớ tới là hắn tới đón bà ngoại và tiểu di, lần trước lúc về đã nói xong.

"Được rồi, cứ quyết định như vậy!"

Và với thanh âm của Lâm Đại Mạnh, mọi người đều cười, thập phần vui sướng.

Vừa rời hình như là Phùng Trường Thuận nói không thể không duyên có nhận mấy thứ này, cũng không biết hai huynh đệ Lâm Đại Đầu nói những gì, hấn khoái trá tiếp thu.

Lâm Đại Đầu nhân tiện nói: "Hai con hoẵng, 12 con thỏ, mười lăm con chim trĩ, một đầu nai..."

Hắn đếm số, Phùng Minh Anh cũng ôm Đỗ Quyên chen vào, nhìn thấy một đống rất nhiều động vật lớn nhỏ dưới đất, màu sắc rực rỡ gà rừng và nai sặc sỡ, Đỗ Quyên nhất thời hưng phấn cười.

Nàng cười, đôi diện lập tức vang lên "A, ách" thanh âm, thì ra là Thu Sinh đang ôm Lâm Xuân.

Tiểu tử kia nhìn thấy nàng, đột nhiên huy động hai cánh tay, đuổi người chồm ra phía trước.

Thu Sinh ôm không vững, thiếu chút nữa là ngã quy, tức giận đến tái mặt quát: "Quậy nữa ta đánh ngươi!"

Lâm Đại Đầu vội nói: "Người ôm đệ đệ qua bên kia. Hắn muốn chơi với Hoa Nhi."

Nói xong nhìn Hoàng Lão Thực nói: "Trước kêu mấy phụ nhân đến giúp đỡ. Đêm nay phải làm hết mấy thứ này bằng không sẽ bị thối. Thân thích của ai thì tự thỉnh, truyền lời cho những người khác, đừng nói là làm tiệc đầy tháng, chỉ nói muốn ăn thịt thì đến. Cũng không cần tặng lễ, đem rau xanh rau khô trong nhà thuận tay mang đến, làm tiệc quá tiết đoan ngoạ."

Thì ra là bọn họ đã thương nghị: lấy cơ bọn họ đánh món ăn thôn quê (săn thú), mọi người họp lại qua đoan ngoạ, cũng không nói rõ làm tiệc đầy tháng cho Đỗ Quyên. Không nói là làm tiệc đầy tháng nên không cần tặng lễ, tương lai Hoàng gia cũng không cần hoàn lễ. Nghĩ đến ăn thịt giúp vui, mang rau xanh trong nhà đến, góp tiền quá tiết.

Người trong núi quanh năm suốt tháng yên tĩnh nhàm chán, ít có dịp náo nhiệt, người trong thôn rất thích tham gia, huống chi còn có món ăn thôn quê đâu.

Lâm Đại Đầu muốn đưa Hoàng gia nhân tình lớn, đưa lộ liễu, Hoàng gia tỏ vẻ không chịu nổi, cho nên mới nghĩ ra biện pháp này.

Phần lớn món ăn thôn quê do Lâm Đại Mạnh săn. Cha hắn là lý chính, ở thôn Thanh Tuyền rất có uy vọng, thường xuyên làm chút chuyện lung lạc lòng người. Hôm nay hắn công hiến món ăn thôn quê, vừa vì nhân tình đường đệ, lại đưa Hoàng gia một nhân tình, lại kêu người trong thôn đến ăn tiệc, cũng vì nhà mình kiếm mặt mũi và uy tín, nhất cử tam đắc*!

nhất cử tam đắc bằng một việc làm được ba việc lợi

Hắn lập tức cười nói: "Đem trẻ cùng tuổi với Xuân Nhi, trẻ con sinh tháng trước đều mời đến. Nói đến cùng chúng ta vui vẻ, dù sao cũng muốn làm trăng tròn cho cháu gái. Đông trẻ con, vừa vui mừng vừa náo nhiệt, cho cháu gái thêm mặt mũi."

Lời này vừa ra, mặt mày Phùng Trường Thuận, Lâm Đại Đầu và Hoàng Lão Thực hớn hở, cảm thấy hết sức sướng ý.

Đỗ Quyên trong lòng cũng tán thưởng cách xử lý của người này, không khỏi nhìn hắn vài lần.

Thấy cử chỉ hắn bất phàm, nghĩ rằng vô luận thành thị hay nông thôn, cuối cùng sẽ có một hai người nổi bật không giống bình thường, thôn nhỏ cũng không ngoại lệ.

Phân công xong, mọi người vội đi mời người.

Đỗ Quyên nháo tiều di hạ thấp người, nhìn kỹ những động vật kia. Cuối cùng Lâm Xuân phát hiện Đỗ Quyên muốn coi gì đó, trực tiếp tránh thoát ra khỏi sự cầm tù của Thu Sinh, bò dưới đất kéo đuôi chim trĩ chơi.

Mặt mày Hoàng Tước Nhi tươi rói, tay nhỏ không ngừng kéo lông chim trĩ, dùng sức nhổ lông chim, còn thúc giục Phùng Minh Anh: "Tiều di, nhổ nhanh nha! Chờ các nàng tới, dùng nước nóng, lông bị nóng hổng ròi."

Đỗ Quyên vội vàng gật đầu, "Uh, ân" hai tiếng.

Hoàng Tước Nhi nghe xong, vội tranh thủ thời gian quay đầu, đem một cọng lông đen nhét vào tay muội muội, sẵn sốc cười nói: "Cho người chơi!"

Đỗ Quyên thực cảm ơn nắm chặt, đáp trả tiều thư tử một khuôn mặt tươi cười.

Thấy bộ dáng nghe hiểu của muội muội, Hoàng Tước Nhi thực vui vẻ, kìm lòng không được dí má sát vào muội muội đụng một cái, cười híp mắt sờ tóc nàng, nói: "Ngoan ngoan, tử tử nhỏ cái này, làm tốt cho người chơi."

Vừa nói vừa vội đi.

Đỗ Quyên buồn cười, đồng thời chợt thấy người bị chèn lấn khó chịu, xoay mặt nhìn, không lời gì để nói. Phùng Minh Anh gắt gao kẹp nàng trong ngực, hai tay bắt lấy một con chim trĩ, kéo "hoa xiêm y" của người ta. Không chỉ nàng, Hạ Sinh và mấy đứa trẻ không quen biết cũng mạnh mẽ vật lông gà, chỉ có Thu Sinh hướng phía phòng bếp, la hét muốn tìm dao đến, muốn chặt sừng hươu...

Giúp những tên cướp nhỏ!

Đợi vợ Đại Đầu dẫn bốn năm nàng dâu đưa giỡn đi tới nhà Đỗ Quyên, nhìn thấy ba con chim trĩ trọc đầu, thất thanh kêu lên: "Đây là làm sao? Ái dồ, thôi tiểu tử..."

Nhìn thấy có Phùng Minh Anh và Hoàng Tước nhi, vội im miệng sửa lời nói: "Bé gái đều thích cái này. Minh Anh, nhỏ đủ chưa? Tay người mềm, nhỏ không ra, thím tới giúp người nhỏ."

Các nàng dâu vừa thấy tiểu di, vội hỏi dài hỏi ngắn, hỏi thăm bao lớn, hứa hôn với người ta chưa.

Phùng Minh Anh bị hỏi đến đỏ mặt, vội nháy mắt ra lệnh Hoàng Tước Nhi đem lông gà bỏ tạm vào cái giỏ trúc, vội vàng ôm Đỗ Quyên vào phòng.

Buổi tối hôm nay, sân Hoàng gia náo nhiệt, các hán tử lột da lóc xương từng con thú, các nàng dâu giết gà thái thịt, hầm nấu, vội đến nửa đêm.

Đỗ Quyên ngủ, nửa chừng bị bọn họ đánh thức vài lần, phỏng chừng những nhân tài này chỉ ngủ hai giờ, sớm tinh mơ đã dậy như mừng năm mới vậy.

Ai, chủ yếu là dịp náo nhiệt trong núi quá ít!

Buổi sáng, Đỗ Quyên được mặc vào một bộ xiêm y đẹp, là do tiểu di dùng những khối vải vụn cắt thành hình vuông đủ màu sắc may thành áo ngắn, phía dưới mặc quần hồng, giày nhỏ đầu hồ là bà ngoại làm.

Nhìn bé gái xinh đẹp, tiểu di và tiểu thư tỷ lại nhịn không được ngứa tay, xem nàng như cục bột xoa nắn một hồi, hung hăng hôn hai cái, mới ôm đi ra ngoài.

Chương 35

Tới Cửa Bồi Tội



Trong gian phòng phía tây, Phùng Trường Thuận phân phó con gái, Phùng bà mụ cũng ở một bên.

Thì ra hẳn kêu Phùng Thị gói chút muối, đọi lát nữa mang nạng và con rẻ đi mời ông bà xui.

Vào núi một chuyến không dễ dàng, mỗi lần hẳn tới đều không đi tay không, đều mang các thứ ăn mặc rất thực dụng. Lần này hẳn mang đến bốn, năm mươi cân muối đến cho con rẻ.

Sống đều phải ăn muối. Trong núi không có chợ, nhà lý chính nuôi nhiều con la, mỗi tháng đi ra ngoài một chuyến, mua chút đồ dùng hàng ngày cứu cấp mọi người, giá tiền không cần phải nói rất đắt.

Hắn nghe bà già nói chuyện lần trước Đỗ Quyên "sinh bệnh", mặc dù trong lòng cáu giận bà thông gia nói chuyện vô tình, cũng không muốn để ý tới bọn họ hoặc là tới cửa vãn tội, nhưng hẳn cẩn thận cân nhắc, đắc tội thông gia có ích lợi gì chứ?

Nói đến cùng, con gái cũng không đúng, cùng bà bà tranh luận là sai. Lại nói, ở xa như vậy, hẳn muốn chiếu ứng con gái cũng không chiếu ứng được, nói không chừng chỉ có thể nhẫn, thấp cái đầu, tương lai vạn nhất có việc, Hoàng gia có thể nhìn phân thượng của con trai, không đem sự tình làm quá tuyệt.

Nghĩ như vậy, liền muốn mang con gái tới cửa bồi tội bà bà. Hẳn biết, hôm nay không tới cửa thỉnh, vợ chồng Hoàng lão sẽ không tới đây.

Ai ngờ nói hồi lâu, Phùng Thị chỉ quật cường mím môi, cúi đầu không nói.

Bị hỏi thúc nạng liền nói "Ta không đi. Để Lão Thực đi thỉnh. Bọn họ cũng không hiếm lạ ta, hận không thể để ta chết mới tốt."

Phùng Trường Thuận quát: "Đó là bà bà nguoi! Dụ nạng hai câu nguoi cũng không chết. Làm như không nghe thấy không phải là xong. Nguoi nói tính tình nguoi, cứng đầu bướng bỉnh, không được một điểm tốt, nguoi... Nguoi..."

Phùng Thị bi phẫn nói: "Ta làm mệt mỏi, nạng cũng không thấy tốt, muốn thế nào?"

Phùng Trường Thuận mắng: "Mệt cái gì! Ngươi không biết làm bộ làm dáng?"

Phùng Thị biết tính tình của cha, không hề cãi, liền tìm cái túi vải, đi ra phía sau giường lấy muối.

Lúc đi ra, Phùng Trường Thuận kéo túi vải trong tay nàng ước lượng, trợn mắt nói: "Lấy nhiều như vậy? Đây đến mười cân. Đổ một nửa lại! Muối này là cha ngươi buông tha mạng già từ ngoài núi vác vào, lúc qua Hoàng Phong Lĩnh, thiếu chút nữa sảy chân ngã chết. Ngươi liền lấy nhiều như vậy tặng người? Không phải cha luyến tiếc, muốn đưa cũng muốn được cái nhân tình. Ngươi một hơi đưa đi như vậy, còn đánh cái mặt, người ta thu còn không cảm kích. Lúc này đưa ít chút, sau này chờ bọn hắn có chuyện, ngươi cho chút nữa, thế này mới có vẻ ngươi có hiếu tâm."

Phùng Thị nghe có lý, nàng vốn không muốn đưa, vội quay đầu đổ lại rất nhiều.

Trở ra, Phùng Trường Thuận lại tiếp nhận túi muối ước lượng, vừa tức nói: "Nói ngươi đổ một nửa, ngươi đổ nhiều như vậy làm chi? Chỗ này còn không tới ba cân. Đó là cha mẹ chồng ngươi, quá ít cũng không bản lĩnh. Ai, sao dạy hoài không được!"

Bởi quá giận, chuyển hướng Phùng bà mẹ hỏi: "Nàng là con gái ta sao? Sao ta nuôi ra con gái như vậy?"

Phùng bà mẹ nghe xong sắc mặt thật không đẹp mắt, ngoài miệng không lên tiếng, thầm nghĩ trong lòng: "Còn không phải là con ngươi, cứng đầu như nhau."

Không dễ dàng thỏa hiệp, hai cụ mang theo con gái con rể, còn cố ý ôm theo Đỗ Quyên, đi Hoàng gia đình ông bà nội.

Ra cửa, Đỗ Quyên thấy trong sân có bốn dãy, bày mỗi hàng bốn cái tổng cộng mười sáu cái bàn, quanh mỗi cái bàn là băng ghế dài hoặc là ghế gỗ. Viện phía đông dựa vào phòng bếp, bên cạnh mới đắp bốn cái bếp lò lớn, đều là dùng gạch và tảng đá lớn xây lên, trong nồi còn tỏa hơi nóng, hương vị tỏa ra bốn phía. Bên cạnh có bốn cái bàn vuông nhỏ, phía trên bày đầy rổ lớn nhỏ. Đàn ông đàn bà chạy vào chạy ra, lấy củi, gánh nước, rửa rau, dọn đồ, lui tới bận rộn không ngừng, trên mặt tràn đầy vui sướng tươi cười. Trẻ con và chó cũng tới góp vui, chui khắp nơi.

Tình cảnh thật đủ hoành tráng!

Nàng thích phong vị nông thôn như vậy. Không khí nhà nông làm nàng thấy thực mới lạ.

Phùng Trường Thuận dừng chân lại cùng người nói chuyện, nói với người ta là hắn mang con gái đi thông gia bồi tội, thỉnh thông gia đến uống rượu, "Chống đối bà bà là không đúng."

Mọi người đều khen hấn lễ độ, lại khuyên hấn đừng trách Phùng Thị, nói nàng cũng không dễ dàng.

Phùng Trường Thuận nói: "Ta cũng hiểu được nàng vất vả, nâng bụng to lên núi đốn củi, không cần thận sinh con trên núi. Nhưng bà bà nàng nói nàng cũng là vì tốt cho nàng, sao có thể tranh luận chứ."

Lại hướng mọi người nói vất vả, nói hấn thỉnh thông gia sẽ trở lại cùng mọi người.

Hoàng Lão Thực cao hứng nhất, thúc giục: "Cha, chúng ta nhanh lên đi. Mời cha mẹ ta đến hỗ trợ."

Hấn thẳng ruột ngựa nên không nghĩ nhiều như vậy, nhớ kỹ hôm nay náo nhiệt vì con gái hấn, hấn không có mặt sao được chứ.

Vì thế, mấy người cẩn thận đi qua lối nhỏ giữa các dãy bàn, một đường cùng người chào hỏi nói chuyện.

Vì thế Đỗ Quyên mới biết được, vài cái nồi lớn là trong thôn dùng chung. Nhà ai có việc hiếu hi, sẽ mượn về. Bếp đắp tạm, bởi vì nhà bình thường nôi và bếp làm tiệc rượu đều quay vòng.

Trên đường đi nhà bà nội, Đỗ Quyên cẩn thận nhìn thôn Thanh Tuyền.

Trong thôn càng chất phác nhàn nhã: đường kính khoảng hai thước, tùy ý có thể thấy cây to rợp bóng mát, xanh tươi mát mẻ. Gà ngòi xỏ ở chạc cây, trên đầu tường cao nhìn xuống. Heo và chó lác lư khắp nơi. Phòng ốc phần lớn là tường đá và gỗ, cũng có tường gạch màu xám, nhìn qua có chút cũ, hấn là dùng lò gạch nung. Không biết từ nơi nào truyền đến tiếng nước chảy, nghĩ là có sông ngòi chảy qua trong thôn, lại "Chỉ nghe kỳ thanh, không thấy kỳ ảnh" (chỉ nghe thấy tiếng nhưng không thấy hình).

Bởi hôm nay là đoàn ngộ, ở cửa nhà đều thả xương bồ và lá ngải cứu. Trong sân truyền ra tiếng trẻ con nháo. Cũng có người đem tấm trải lớn chuyên đến trong sân, trải ra gói bánh chung, thấy Hoàng Lão Thực và cha mẹ vợ đều chào hỏi.

Bốn người trả lời, bước vào nhà cũ Hoàng gia.

Vào nhà, Đỗ Quyên nhìn, lại là một căn nhà nhẹ nhàng khoan khoái, phòng chính bốn gian, sương các ba gian, thập phần chỉnh tề.

Hoàng lão Nhị đang ở cửa Tây sương cười một băng ghé dài bào gỗ, Đỗ Quyên hôm nay mới biết được, thì ra nhị thúc là thợ mộc.

Thấy thông gia tới, Hoàng lão cha trở tay không kịp. Hôm nay hấn không có ý định đến nhà con trai trưởng, cũng không biết thông gia tới, lại càng không biết nội tình tiệc đầy tháng.

Phùng Trường Thuận lớn giọng cười nói: "Thông gia, ta đem con gái đến bồi tội."

Vừa kêu như vậy, Hoàng lão cha, Hoàng lão Nhị, Hoàng đại nương đều tiến lên nghênh đón, khách khí mời vào nhà chính, vợ lão Nhị Phượng Cô mang trà lên.

Sau khi ngồi xuống, Phùng Trường Thuận đem muối dâng lên, đem ý định đến nói một lần, ý bảo con gái kính trà bồi lễ bà bà, "Bà bà nói hai người câu thì sao? Trước mặt người tranh luận, cái này còn được à! Ta vừa nghe nói việc này, liền mắng nàng một trận."

Hoàng lão cha liếc con dâu cả, thấy bộ dáng nàng bất đắc dĩ. Nói nghe hay, xem con gái người có bộ dáng nhận sai sao? Cho nên không chờ Phùng Thị nói, tự nâng chung trà lên uống, rồi rũ mí mắt xuống làm bộ như không có chuyện gì.

Phùng Thị buông mi, tiến lên bưng ly trà đưa cho Hoàng đại nương, một câu cũng không nói.

Hoàng đại nương thấy bộ dáng nàng như bị ép không tình nguyện, hết sức tức giận, nhưng trước mặt thông gia, không tiếp trà lại không tốt, giận dữ nhận lấy.

Phùng Trường Thuận hướng con gái khiển trách: "Người bày mặt mũi cho ai xem? Không phục có phải không? Bà bà người chưa nói sai, người đỉnh cái bụng to lên núi đốn củi làm gì? Rảnh rang lắm sao? Nếu thật không có củi, thông gia thấy có thể mặc kệ sao? Thì tới đây lấy mấy gánh đi, còn có thể không cho, còn có thể ăn sống người? Sinh con ở trên núi, mình mất nửa cái mạng không nói, ngay cả thông gia cũng không mặt mũi nào."

Hoàng lão cha nghe xong thiếu chút nữa sặc trà vào khí quản, ho khan hai tiếng, cực lực che giấu.

Mặt vợ chồng Hoàng lão Nhị cũng cứng lại.

Chương 36

Người Phải Làm Như Vậy



Tuy Hoàng đại nương cảm thấy không đúng nhưng từ trước đến giờ nàng thích lấy lòng nên lập tức nói tiếp: "Đúng vậy. Nếu nàng nói một tiếng, chúng ta có thể không giúp một tay sao?"

Phùng Trường Thuận đập bàn, lớn tiếng nói: "Nghe chưa, bà thông gia nói lời này rất tốt! Chính là lý lẽ này, đều là con, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, có thể không đau?"

Hoàng lão cha cười gượng hai tiếng, gật đầu không ngừng. Hoàng lão Nhi và Phượng Cô chỉ cười không nói lời nào.

Hoàng đại nương lặp lại lời nói như muốn chứng minh mình rất thương con trai cả và con dâu cả.

Phùng Trường Thuận liền cười nói: "Thông gia nói lời này ta tin. Đều do Tú Anh nhà ta không hiểu chuyện. Nàng là văn bối, làm sai các người đánh cũng đánh được, mắng cũng mắng được. Rồi thì sao, đó cũng là người một nhà. Tú Anh ăn nói vụng về, kỳ thật trong lòng hiểu thuận ..."

Đỗ Quyên thương thức ông ngoại chu toàn trăm bề, nói nương đứng lại nói nãi nãi tốt cỡ nào, toàn bộ là "Yêu người trong ngực khó mở", vừa bội phục vừa muốn cười, vừa lúc gia gia nhìn qua, vội nhìn hẩn triển khai khuôn mặt tươi cười.

Hoàng lão cha sừng sốt, nét mặt đang đanh cứng không tự chủ mềm xuống.

Phùng Trường Thuận thấy một màn này, vội từ tay bà già ôm Đỗ Quyên qua, nhìn Hoàng lão cha nói: "Thông gia, xem cháu gái nhỏ của người này, rất thông minh. Đây là chào hỏi người đầu! Đến, Hoa Nhi, mời gia gia đi uống rượu. Nói có rất nhiều thịt a, không đi bị người ta ăn hết." Rồi vừa thuật lại tình hình bên kia, vừa thúc giục cả nhà Hoàng gia đều đi.

Hoàng lão cha kinh ngạc hỏi Hoàng Lão Thực: "Thật cùng Lâm gia định thân?"

Hoàng Lão Thực lắc đầu nói: "Không phải. Chỉ là nói."

Hoàng lão cha không tin: "Đại Đầu người nọ có thể bỏ được?"

Phùng Trường Thuận cười nói: "Còn không phải là cháu gái của người làm cho người yêu, cho nên bọn họ mới cầu. Nếu thật định thân, sao có thể

không hỏi ý gia gia nãi nãi trước? Thông gia mau đi đi. Hôm nay các người là ông bà nội của Hoa Nhi, phải ngồi bàn trên. Lâm Đại Đầu còn nói muốn kính thông gia nữa! Lão nhị các người cũng đi, mang theo hai đứa nhỏ, ăn thịt. Đi một chút!"

Mặt Hoàng lão cha nhất thời lộ ra tươi cười.

Hoàng đại nương cũng thích, hỏi: "Những món ăn thôn quê đều là bọn họ đánh, chúng ta không cần lấy trứng gà và thịt khô đi?"

Phùng Trường Thuận đưa trả Đỗ Quyên lại cho Phùng bà mẹ, vung tay lên, hào khí nói: "Sao có thể để các người mang trứng gà chứ! Trứng gà giữ lại cho mình ăn, chỉ mang chút thức ăn, rau khô. Người nhiều, chỉ ăn thịt không đủ ăn."

Hoàng đại nương vừa nghe đơn giản như thế, vội kêu con dâu út, "Phượng Cô, người đi ra vườn hái chút đồ ăn, ta đến nhặt chút rau khô."

Phượng Cô vội cầm cái rổ đi.

Phùng Trường Thuận lại phân phó Hoàng Lão Thực và Phùng Thị: "Các người cũng đi hỗ trợ. Lựa hai gánh để đựng nhiều chút, bằng không nhiều người như vậy, chỉ nhờ vào vườn rau nhà người, đem vườn rau san bằng cũng không đủ. Người ta mang thịt đến, chúng ta cũng không thể ngay cả thức ăn chay cũng không nỡ bỏ ra, làm cho người ta nói."

Hoàng Lão Thực liên tục gật đầu, kêu Hoàng lão Nhị tìm hai gánh sọt, lại cầm cái lớn cho Phùng Thị, đồng loạt đi theo.

Bên này, Hoàng lão cha và Hoàng đại nương đi khó phòng bên tây sương tìm măng làm đồ ăn, Phùng Trường Thuận cũng đung đưa theo vào.

Thấy những giỏ trúc được phong kín, mở ra nhìn thấy đều chứa đầy ắp măng tre, măng nứa, còn có một bao mộc nhĩ, kinh hi nói: "Nhiều như vậy? Cái này tốt lắm, không sợ không đủ ăn. Mấy thứ này con rể lần trước bảo ta mang về. May mắn thông gia có."

Hoàng lão cha nghe choáng váng chẳng lẽ những thứ này đều muốn lấy đi?

Còn chưa chuyển đề tài, đã thấy hần nhìn chăm chăm một giỏ khác nói: "Đậu tương cũng không sai, để hầm xương là tốt nhất. Đậu giống đều để lại chứ?"

Hoàng lão cha máy móc gật đầu.

"Vậy thì tốt rồi. Không thể đem đậu loại đều ăn hết." Phùng Trường Thuận nói xong quay đầu xóc lên một giỏ, "Đậu phộng? Cái này rang nhắm rượu thơm nhất."

Hần đưa tay vốc lên một nắm đậu phộng đã được phơi thật khô, lại buông tay thả xuống, một trận "hoa hoa" vang lên, sau đó thẳng lưng đi nói với

Hoàng lão cha: "Cái này tốt lắm! Trong lòng ta rất kiên định. Trước tiên bọn họ mang mấy trăm cân thịt đến, nói muốn cho Hoa Nhi qua trăng tròn, trong lòng ta lo lắng. Tuy nói là mọi người tới giúp vui, nhưng rốt cuộc là vì cháu ngoại. Muốn làm nhiều thứ cho có thể diện, đồ trong nhà còn rề đề vết sạch cũng không đủ dùng. Nay gia gia nãi nãi đều mang mấy thứ này đi, liền để coi hơn, không mất mặt mũi Hoàng gia."

Hoàng lão cha nghe xong sắc mặt ngây ngốc.

Hoàng đại nương há hốc mồm, muốn nói cái gì, lại nói không ra. Mới vừa rồi nàng còn nói, nhà lão Đại có khó xử gì nàng sẽ không mặc kệ, không thể vừa nói liền quên, trước mặt thông gia mình tự tát mình.

Thật nếu là đây tháng cháu gái, lấy mấy thứ này ra cũng không coi là nhiều. Mấy thứ này ngoài núi còn có thể bán ít tiền, ở trong núi chỉ để cho nhà mình ăn, nhà ai cũng không thiếu. Huống hồ, lão Đại còn mang theo năm cân muối đến đây, đây mới chính là thứ tốt.

Nhưng sao trong lòng cứ thấy không thích hợp?

Chính bọn họ cũng không nghĩ ra, kỳ thật vì không thường cho đồ nhà con trai lớn nên không quen mà thôi.

Mà trong vườn rau, Hoàng lão Nhị nhìn một nửa đất trồng rau trống rỗng miệng co rút, nhìn Hoàng Lão Thực đang cúi đầu chặt măng tây nói: "Ca, đủ chứ? Chặt vừa thôi, cũng phải chừa một ít cho chúng ta."

Hoàng Lão Thực ngòai thẳng lên, quan sát bốn phía, nói: "Còn nhiều mà, và lại cũng không phải đáng giá gì, chặt xong lại trồng là được. Vườn rau của ta đều trồng tròn. Người ta mang nhiều thịt như vậy đến, chúng ta không thể không có món gì, đúng không? Nương Tước Nhi, đệ muội, chặt nhiều chút. Đợi các người tới thì biết là những người nào!"

Hoàng lão Nhị muốn đi ăn thịt, chỉ phải cầm miệng.

Đội hai anh em chặt được một đống cao, nhét hết vào gánh trở lại nhà, thấy giữa sân có bốn giỏ trúc, vẻ mặt hai người khác nhau.

Hoàng Lão Thực nhíu mày cười hỏi: "Cha, đều lấy qua sao?"

Phùng Trường Thuận giương giọng cười nói: "Đó là đương nhiên. Còn không phải là thông gia biết trong nhà người cần gấp, muốn giúp người một phen. Không phải là cha mẹ ruột thịt, ai quản chuyện của người!"

Đỗ Quyên nghe qua liền bật cười.

Ông ngoại a, thật tuyệt!

Phùng Trường Thuận nghe nàng cười, vội nói: "Thông gia nhìn xem, ngay cả Hoa Nhi cũng cao hứng kìa, hiểu được gia gia nãi nãi thương nàng."

Hoàng đại nương vội ghé sát vào bên người Phùng bà ngoại. Đỗ Quyên lập tức phối hợp với ông ngoại, đối với nàng nở một nụ cười xinh đẹp. Mặc dù không có "mê hoặc mọi người", nhưng làm cho nãi nãi xem ngây người, bởi vì nàng cảm thấy ánh mắt của đứa bé như có thể nói chuyện.

Nàng không khỏi kinh ngạc nói: "Ái dà! thật sự, đứa bé này nhìn ta cười kìa!"

Phùng bà ngoại cũng tham gia, theo thông gia nói: "Đương nhiên rồi! Đừng thấy nàng nhỏ, nàng có thể không nhận biết gia gia nãi nãi sao!"

Về mặt người nói thật khẳng định, người nghe đầy tin tưởng, Đỗ Quyên cười rộ lên một lần nữa.

Cháu gái làm người yêu, Hoàng đại nương ngửa tay, đưa tay về phía ngực Phùng bà ngoại đón nàng.

Đây là cháu gái của nàng, đương nhiên nên cùng nàng thân thiết, không thể cùng bà ngoại thân.

Nàng thấy Đỗ Quyên tươi cười, hiếm lạ vô cùng. Đùa một hồi, thoáng nhìn cháu trai Tiểu Bảo bấu môi đứng ở một bên, vội khom lưng đối với hắn nói: "Tiểu Bảo, đến xem muội muội chơi có vui hay không?"

Về mặt Tiểu Bảo vắn vẹo, ghét bỏ nói: "Chơi không vui! Xấu chết!"

Đỗ Quyên nghe xong buồn bực không thôi, hiểu được đứa nhỏ này ghen tị.

Chẳng những hắn, ngay cả đường tử (chị họ) Đại Nữ cũng nhìn nàng đề phòng, không giống Hoàng Tước Nhi thích nàng.

Mọi người đều lơ đãng cười.

Thu thập thỏa đáng xong, cha con lão Hoàng nhắc đòn gánh nặng trĩu lên. Những người khác cũng bùng rồ, đồng loạt đi về hướng nhà Đỗ Quyên.

Trên đường gặp người, Hoàng đại nương mới chịu há mồm khoe khoang với người khác. Phùng Trường Thuận đoạt lời nàng nói trước, đây là thông gia giúp cháu gái làm tiệc đầy tháng mang quà tới. Trong lời nói còn phóng đại khen ngợi, còn nói hắn tự mình mang theo con gái đến mời thông gia, cho hai ông bà thông gia Hoàng gia đủ mặt mũi.

Hoàng lão cha nhất thời đầy mặt phong cảnh. Hoàng đại nương ôm Đỗ Quyên không bỏ mặc, cười đến ánh mắt híp thành một khe hở.

Một đường đi tới, nhìn một đám người hòa thuận không khác chi người một nhà!

Phượng Cô thấy Phùng Trường Thuận khen ngợi thông gia đối với con trai cả tốt, về mặt đặc ý nhìn về phía đại tẩu, như thâm nói "Nhìn thấy không? Làm người phải như vậy." Mà Phùng Thị như cũ nghiêm mặt, không vì có

mấy thứ này mà vui vẻ, thậm chí có chút không được tự nhiên, trong lòng nàng thầm cười nhạo.

Xoay mặt đi khinh miệt thầm nghĩ, nếu một lần có thể đem tính tình đại tẩu chinh lại thì đại tẩu sẽ không như vậy, ở nhà mẹ đẻ mười mấy năm đã sớm sửa đổi.

Nàng biết rõ tính tình Phùng Thị, bà bà quay đầu là lái nhải nhấc, chỉ sợ mâu thuẫn giữa hai người càng sâu.